

04 Tată de familie

Tată de familie

După anii de pregătire și de punere la încercare, David devenise un împărat respectabil. În urma căderilor sale, el rămîne un model de credință și de credincioșie față de Dumnezeu pentru toate generațiile care vor urma. De ce nu a fost el la fel și ca tată de familie? Fără a insista peste măsură, Cuvîntul ne-a lăsat, în diverse incidente, un tablou care arată slăbiciunea sa, că adică era prea des sub impulsul sentimentelor sale firești. Mai ales cartea a doua a lui Samuel, scrisă sub influența responsabilității, descoperă greșelile sale, în timp ce prima carte a Croniclelor, prezentată din punct de vedere al harului, le trece, în general, sub tăcere.

1. Soțiile lui David

Poligamia era un obicei în Israel. Totuși, în privința împăratului era spus: „El nu avea un mare număr de femei” (Deuteronom 17.17). La început nu era așa. Noul Testament, prin vocea Domnului Isus în Evangheliile, prin apostoli în epistole, ne arată că o căsătorie creștină este de o concepție foarte diferită: „Fiecare să-și aibă soția lui și fiecare femeie să-și aibă soțul ei” (1 Corinteni 7.2). Atît Isus cît și Pavel amintesc cuvintele din Geneza: „Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup” (Matei 19.5; Efeseni 5.31). '

Această unire intimă a soților creștini, așa cum Efeseni 5.22-23 o descrie, este foarte diferită de familia pe care o putea concepe epoca lui Israel. Nu vom putea deci aplica, literal, căsătoriei creștine, tot ce este spus despre ea în cărțile lui Moise îndeosebi.

Dacă David a avut mai multe femei, nu prin aceasta ne este de folos, ci mai degrabă considerînd caracterul unora dintre ele.

a) Abigail (1 Samuel 25)

Soția lui Nabal nu era numai frumoasă; ea era cu judecată (versetul 3), calitate pe care-i bine s-o întâlnești și care valorează mai mult pentru consolidarea și armonia unui cămin decît inteligența deosebită sau rangul social. Tot capitolul dezvoltă această judecată și credința care o animă.

Abigail nu punea la îndoială promisiunea Domnului că David va fi într-o zi domnitor peste Israel (versetul 30). Înștiințată de unul din slujitori ei, ea se grăbește să pună totul în aplicare pentru a opri lovitura care-i amenința casa. Ea va da din abundență lui David hrana pe care a dorit-o; ea plătește cu persoana ei, mergînd înaintea lui; și mai ales, ea are pe inimă ca el să nu comită o faptă care ar fi pentru el o mustrare de cuget în ziua în care va domni (versetul 31).

David vede în intervenția sa mîna Domnului și o binecuvîntează (versetul 32 și 39).

Cînd ne lansăm să facem ceva sub impulsul mîniei sau al indignării, să ne întrebăm ce am gîndi despre aceasta mai tîrziu. Vor fi regrete pentru că am făcut cutare sau cutare faptă? Și ce va fi cu aceasta în ziua în care totul va fi pus în lumină la judecata lui Hristos?

„Domnul m-a împiedicat” (versetul 39). Putem noi spune la fel? De cîte ori Domnul, chiar fără să ne dăm noi seama, ne împiedică să comitem o faptă nefericită sau să ne lansăm într-o problemă pe care am regretat-o apoi! Este harul preventiv al Prietenului nostru credincios. Cînd David o cere de soție, Abigail se ridică în grabă și răspunde la dorința sa: „Iată, slujitoarea ta se socotește ca o roabă, gata să spele picioarele slujitorilor domnului meu”. Ea, care fusese soția unui mare proprietar, ia un loc umil; și-și va lega soarta de un fugar, care rătăcește din peșteră în peșteră, mereu în pericol de moarte. Ea acceptă lipsa de confort, riscurile (jefuirea la Țiclag), rușinea care este legată de David, pentru că-l iubește.

Fără dragoste pură, profundă, o unire nu se poate dezvolta într-o armonie fericită, sub privirea Domnului.

b) Maaca (2 Samuel 3.3)

Ahinoam și Abigail nu erau de ajuns pentru David? Îi trebuie, pentru prestigiul său, sînge împărătesc în familia sa? Ea era, într-adevăr fiica lui Talmai, împăratul Gheșurului. Dar acest avantaj era cumpărat foarte scump: a se uni cu o prințesă venind dintr-un mediu străin și idolatru. Ea va fi mama lui Absalom, al cărui nume e de ajuns să amintească toate nenorocirile care, pînă la urmă, au decurs dintr-o asemenea unire. În nici un mod și nici un timp nu este bine pentru un copil al lui Dumnezeu să se alieze cu un necredincios.

Este „jugul nepotrivit” cu tot ceea ce el implică: suferințe și pericole.

c) Mical (2 Samuel 3.13-16)

Mical, fiica lui Saul, fusese prima soție a lui David: cînd el a fugit, ea a fost dată lui Paltiel, fiul lui Lais. Cînd Abner propune un legămînt împăratului, acesta pretinde să i-o aducă pe Mical. Și aici este, fără îndoială, problemă de prestigiu; ea era fiica lui Saul, e prințesă. Puțin contează durerea soțului ei, David o vrea.

2 Samuel 6.20-23 ne arată de ce necazuri a avut parte. Foarte fericit la întoarcerea acasă a chivotului, binecuvîntînd poporul în numele Domnului, el se întoarce pentru a-și binecuvînta casa; Mical vine în întîmpinarea sa, nu pentru a-l cinsti, nici pentru a aprecia ce a făcut, ci pentru a-și bate joc de el. David a vrut prestigiul și îl întâlnește disprețul. Nu au făcut mai mulți această experiență după el?

d) Bat-Șeba

Între timp David a luat mai multe alte femei la Hebron (2 Samuel 3.2-5), apoi la Ierusalim (2 Samuel 5.13). Mult mai târziu, Bat-Şeba intră în casa lui, în împrejurările pe care le-am văzut. Ea era nepoata lui Ahitofel (2 Samuel 11.3; 23.24) și devine deci mama lui Solomon. Influenta sa a fost importantă în succesiunea la scaunul de domnie (1 împărați 1.11,31), deci David acționează în succesiunea gândului lui Dumnezeu.

2. Copiii lui David

David găsisse la Hebron o casă, o familie, copii, șapte ani de bucurie. Dar repede, urmașii săi nu deveniseră prea numeroși pentru ca tatăl lor să se poată ocupa de ei în mod util? (2 Samuel 3.2-4; 5.13-16). În timpul primilor douăzeci de ani ai domniei sale, atunci când erau tineri, David era, fără îndoială, foarte absorbit de datoriile sale de împărat și de mai mare al armatei, de slujba religioasă și de organizarea împărăției. Totuși fiii săi primiseră locul de „mari demnitari” (2 Samuel 8.18). Dar, după întîmplarea cu Bat-Şeba, se arată toate roadele pe care o educație insuficientă le-a adus.

a) Amnon și Tamar (2 Samuel 13)

În Amnon vedem firea dîndu-și curs liber. În loc să-și judece simțămintele vinovate, el este chinuit de aceasta pînă într-acolo încît ajunge bolnav. Prietenul său Ionadab, om foarte șiret, care nu caută decît propriul său interes, este pentru el un foarte rău sfătuitor (versetul 5) și în momentul critic îl părăsește. Când Absalom a hotărît să-l omoare pe fratele său, Ionadab nu-l înștiințează pe scumpul său prieten Amnon (versetul 32). Să fim atenți cu prietenii foarte abili care știu să ne lingusească pasiunile, dar cînd sîntem la greu, ne lasă, cu sînge rece, să cădem.

Prietenia în Domnul este una din cele mai mari binefaceri ale vieții, dar trebuie discernămînt înainte de a acorda încredere cuiva.

Sub impulsul firii, Amnon urmează sfatul prietenului său. Cînd David trebuie să-și dea consimțămintele vizitei lui Tamar la fratele ei bolnav, în camera interioară, împăratul nu arată nici o neîncredere. Numai să facă plăcere copiilor săi! El însuși o trimite pe fiica sa să meargă în casa lui Amnon și să-i pregătească mîncarea.

Tînăra era atrăgătoare, dispusă să facă servicii, totuși dacă ea ar fi fost în legătură cu Dumnezeu, s-ar fi lăsat inconștient antrenată în cursa care a dezolat-o? Dina, fiica lui Iacov, în Geneza 34, nu-și dădea seama de urmările vizitei sale de politețe la Sihem. Dar Dumnezeu știa. Ce important este să veghezi și să fii în legătură cu Domnul, înainte de a accepta o invitație sau o propunere oarecare. Poți acționa în nevinovăția inimii, fără a întrevede tot ce va decurge din aceasta; dar Domnul știe mai dinainte și poate s-o păzească pe cea care se încrede cu adevărat în El: „Multe căi par bune omului, dar la urmă duc la moarte”.

Odată întîmplată nenorocirea, cît de grele i-au fost urmările! Amnon o urăște pe Tamar; Tamar este disperată; David este foarte supărat, iar Absalom îl urăște pe fratele său mai mare, așteptînd prilejul să-l omoare.

b) Absalom (2 Samuel 14-19)

După ce a pus să-l lovească pe Amnon (13.28), Absalom fuge. Jalea este generală în familie. Fiii împăratului sosesc, înalță glasurile și plîng, împăratul și toți slujitorii săi varsă lacrimi foarte amare. Dar... împăratul David lîncezea și voia să meargă la Absalom.

Sentimentele firești ale inimii sale de tată îl îndeamnă, în sfîrșit, să-l aducă înapoi pe fiul vinovat (14.23) și după doi ani de așteptare, să-l primească și să-l sărute (14.33). Într-un sens, putem înțelege această iertare; dar era ea după voia lui Dumnezeu? Desigur că nu! Dumnezeu îl iartă pe cel care se căiește, dar vede mai întîi pocăința și mărturisirea: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”. În harul Său, El iartă și poate scoate binele din rău; dar, după hotărîrea Sa, urmările trebuie adesea să se vadă, după disciplinarea făcută de Tatăl.

David îl iartă pe Absalom cu sentimentele firești, fără a se preocupa dacă, după exemplul tatălui său cu ocazia uciderii lui Urie, tînărul s-a căit; slăbiciunea împăratului nu dă nici o importanță răzbunării fiului său. Trebuie să ne mirăm că după aceasta David este lipsit complet de discernămînt și nu-și dă seama de intrigile ambițiosului, care cîștigă inimile oamenilor din Israel și se va proclama împărat la Hebron?

David avea aproape șazece și cinci de ani; Urie murise de doisprezece sau treisprezece ani; pedeapsa continuă: sabia nu se îndepărtează de casa sa și desfrîul urma să se arate ziua în amiaza mare (16, 22).

Pentru a cruța Ierusalimul, împăratul hotărîse să fugă, acceptînd din partea lui Dumnezeu această nouă încercare. „Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi... Dar dacă va zice: Nu-mi place de tine, - iată-mă, să facă ce va crede cu mine”.

Își pleacă - așa cum trebuie - capul sub disciplina divină; cînd puțin mai târziu, Șimei îl blestema, aruncînd cu pietre după el și vorbindu-l de rău, David a acceptat ca din mîna lui Dumnezeu, spunînd: „Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate Domnul se va uita la necazul meu și-mi va face bine în locul blestemelor de azi”. David este acum în vîrstă, este obosit de drum; dar o încercare, mai grea pentru inima sa, îl mai așteaptă. În bătălia din pădurea din Efraim, oamenii din Israel sînt înfrînți de slujitorii împăratului, Absalom este prins cu capul între ramurile unui stejar și este omorît de Ioab. Durere înduioșătoare a bătrînului tată, care „pe cînd mergea, zicea: Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom, cum n-am murit eu în locul tău! Absalom; fiul meu, fiul meu!” De data aceasta, inima sa este zdrobită, căci îl iubea foarte mult pe acest fiu revoltat și îl dorea teribil de mult să accepte moartea sa din mîna lui Dumnezeu: Ioab trebuie să-l mustre sever și să-i arate cît de puțin caz a făcut de căpeteniile sale și de slujitorii săi care-și expuseseră viața pentru el.

c) Adonia (1 împărați 1.5-53, 2.13-25)

În Adonia vedem lăudăroșia. Nu avea amplexarea, nici caracterul unui Absalom. Dar, plin de el însuși, foarte frumos om, era gata să se laude. Al patrulea fiu al lui David, prin moartea lui Amnon și a lui Absalom și prin dispariția lui Chileab (mort poate la o vîrstă fragedă), el era moștenitorul presupus al scaunului de domnie.

Nu era deloc necesar totuși să se proclame împărat, după ce-și pregătise cincizeci de oameni care alergau înaintea lui (1 împărați 1.5). Cel mai ciudat este că, chiar din tinerețea sa, „tatăl său nu-l mustrase niciodată, zicînd: „Pentru ce faci așa?”, slăbiciune evidentă a lui David în fața tendințelor de lăudăroșie ale fiului său. Încetul cu încetul, tînărul prinsese gust și era gata să cunoască de acum scaunul de domnie, cu sprijinul lui Ioab și al lui Abiatar, bătrîni ai tatălui său. Dar de data aceasta David, desi avansat în vîrstă și foarte slăbit, dă dovada totalei demnități împărătești pe care o primise de la Dumnezeu. El nu mai părăsește Ierusalimul ca în fața lui Absalom; el nici nu-l atacă pe Adonia... se preface că nu știe și-l proclamă împărat pe Solomon, fiul său cel mai tînăr, cum spusese Domnul. Este de ajuns să-l pună în locul său pe alesul Domnului și totul reintră în ordine.

Nu am face și noi aceeași experiență, dacă în greutățile care pot apare, am ști să dăm Domnului locul care-l revine: „În toate lucrurile, El să aibă cel dintîi loc”.

Cînd Adonia și invitații săi află de ungerea fiului lui Bat-Șeba, ei sînt cuprinși de groază; fiecare fuge încotro vede. Adonia nu vede altă șansă de salvare decît să meargă să apuce coarnele altarului. Temporar cruțat, el va fi omorît după cîtva timp de Solomon pentru că a îndrăznit să pretindă mîna lui Abişag, care-l îngrijise pe tatăl său în zilele bătrîneții sale. Psalmul 2 proclamă ungerea împăratului în Sion și subliniază invitația de a i se supune. El îl are în vedere în principal pe Mesia, Fiul. Dar nu este la bază un ecou sigur al revoltei lui Adonia și al ungerii lui Solomon, însuși prototipul împăratului Slavei?

d) Solomon

Al doilea fiu al Bat-Sebei, Solomon fusese numit de Natan prorocul: Iedidia, preaiubitul Domnului (2 Samuel 12.25). Deși mult mai tînăr ca ceilalți (1 Cronici 29.1), el fusese intenționat ales de Dumnezeu pentru a urma lui David (1 Cronici 28.5). De aceea, după ungerea particulară din 1 împărați 1.39, David adună la Ierusalim toate căpeteniile Israelului (1 Cronici 28.1) pentru a-l instala oficial pe Solomon pe scaunul de domnie.

În prezența celor ce erau adunați, el îl îndeamnă pe fiul său să-L cunoască pe Dumnezeu tatălui său, să-l slujească din toată inima, amintindu-i că Domnul cercetează toate inimile. Să-L caute, să se întărească și să lucreze (1 Cronici 28.9-10).

Aceste îndemnuri succesive sînt binevenite pentru noi: a-L cunoaște personal pe Domnul, nu numai pentru că El era Dumnezeuul părinților noștri, ci cu o cunoaștere directă și intimă. Să-L servim cu bucurie, nu ca o datorie sau pentru a ne dobîndi merite, ci cu o inimă binevoitoare; și toată fericirea să fie a sta la diposiția Aceluia care ne-a iubit atît de mult. Să ne amintim că El cercetează inimile și gîndurile; să lăsăm această lumină să pătrundă în noi, pentru a arăta ceea ce nu este după voia Lui. Să-L căutăm: nu numai să ne rugăm scurt în fiecare zi, ci să găsim timp să fim în fața Lui pentru a-l căuta fața. Acesta este secretul puterii.

David spune lui Solomon, ca altădată Moise lui Iosua: „Fii tare, curajos și lucrează... căci Domnul va fi cu tine; El nu te va lăsa, nici nu te va părăsi” (1 Cronici 28.20) - promisiune pe care o putem lua și pentru noi (Evrei 13.5).

Din timpul vieții lui David, Solomon se așază pe scaunul de domnie, ca împărat în locul tatălui său (1 Cronici 29.30). Toți i se supun, chiar și frații lui. Domnul i-a făcut domnia mai strălucită decît a fost a oricărui împărat al lui Israel, înaintea lui. Bucurie a ultimelor ore ale bătrînului împărat care l-a văzut pe scaunul de domnie al lui Israel pe acest fiu care, într-un sens îi amintea greșelile și mai ales harul infinit al lui Dumnezeu!

clickbible.org